

af skrigende Mangler vilde give. Vi kunne rolig eg støt arbejde videre paa Sagen, og jeg ser ikke rettere, end at vi i Henseende til det Grundlag, der nu foreligger, ere ret heldigt stillede.

Som Forslaget her foreligger, er det vel, som den højtærede Minister med Rette bemærkede, paa mange og vigtige Punkter ret forskelligt fra det, vi sidst vedtog. Men paa den anden Side maa vi ogsaa have Øjet aabent for, at der paa meget vigtige og fundamentale Punkter hersker fuldstændig Enighed, en Enighed, som man til Dels ikke har arbejdet sig til, men som man har fundet forud given. Med Hensyn til et saadant Hovedpunkt som Nævninger ere vi enige om, at de skulle være virkelig selvstændige Lægmandsdommere og ikke, som det har været saa meget paakaldt under de forberedende Forhandlinger, læge Meddomsmænd. Begge Ting ere paa Forhaand enige om, at det skal være Nævninger i den Forstand, at det er selvstændige Lægmandsdommere; det er et stort Enighedspunkt. Ogsaa med Hensyn til et andet ikke mindre principielt Punkt er der Enighed. Der siges i Grundloven, at Offentlighed og Mundtlighed saa vidt muligt skal tilvejebringes, men dette „saa vidt muligt“ lader den største Vidde tilbage. Der var i de parlamentariske Forhandlinger, som der har været det i de videnskabelige, Rum for den største Uoverensstemmelse om, hvor Grænsen skulde trækkes mellem, hvor Mundtlighed og Offentlighed skulde indføres og hvor ikke. Men ogsaa i dette store, vigtige Stykke er der heldigvis Uoverensstemmelse mellem begge Ting. Ogsaa paa andre Punkter er der fuldstændig Overensstemmelse. Saaledes i dette, at uagtet vi gaa til at indføre Offentlighed og Mundtlighed, ville vi dog ikke gaa over til Kassationsretter, men bevare de gamle Appeldomstole, et over hele Verden meget omstridt Spørgsmaal. Ogsaa med Hensyn til Domsordningen var der jo Lejlighed til at have meget forskellige Meninger, navnlig da om noget, der kan ordnes saa forskelligt som Melleminstanser. Men her er der mellem begge Ting fuldstændig Enighed, baade om, hvorledes Mellemdomstolen skal være, og hvorledes Grænserne for dens Domsmyndighed skulle være. Den skal være første Instans i større Sager, Appelinstant i mindre Sager, og der er god Enighed baade om Organisationen og om Fastsættelsen af Grænsen for de to Domsvirksomheder.

Ja ved Siden af en Mængde saadanne Punkter er der Grund til at nævne et,

som vel ligger uden for det egentlige rets- lige, men hvor Enighed er af Betydning, fordi Spørgsmaalet er ret delikat. Det er Spørgsmaalet om, hvorledes det underordnede Politi skal tilvejebringes. Det er et vigtigt Spørgsmaal, som der med Grund kan være meget afvigende Meninger om, men begge Ting ere enige om, at Ansættelsen skal være kommunal. Der kunde nævnes en Række Ting, men jeg nævner blot eksempelvis disse for at sige, at medens der er store Uoverensstemmelser, er der et glædeligt Grundlag af overordentlig stor Enighed mellem de to Ting.

Med Hensyn til de Punkter, hvori Landstinget har forandret Forslaget, er det rigtigt, saaledes som den højtærede Justitsminister ytrede, at der er vigtige Punkter, hvor dette Ting sikkert bestemt vil fastholde de Krav, det har opstillet, eller den Maade for Løsningen af Spørgsmaalet, det har anset for ønskeligt, og ikke vil kunne give Fortrinnet til den, Landstinget har valgt. Jeg tror dog ikke, det vil være værd her ved denne første Behandling, der jo egentlig ikke er en første Behandling i den Forstand, som Benævnelsen tages, naar et Lovforslag første Gang er forelagt, men som i Virkeligheden er en Melleminstansbehandling, at give Raad til sine Venner her i Tinget med Hensyn til, hvilke Punkter de skulle fastholde, og hvilke Punkter vi skulle føje os i. Der vil ikke en Gang være Grund til at gennemgaa den hele Række af Punkter, hvori der er sket Forandring; men jeg tror dog, det vil paahvile mig som en Slags Pligt, efter det Hverv, Tinget har givet mig i en tidligere Samling, at nævne, ingenlunde alle, men nogle af de vigtigere Punkter, hvori der er sket Forandringer, siden vi saa Lovforslaget sidst.

Naar jeg da tager Lovforslaget og gennemgaaer det i den Orden, Paragraffølgen giver, træffe vi i § 1 straks den Forandring, at Landstinget har foretrukket, at Sø- og Handelsretten i København, saaledes som den bestaar ifølge Lov af 19. Februar 1861, vedbliver at bestaa, medens det efter Lovforslaget var saaledes, at Sø- og Handelssager behandlede ved Østre Landsret med Medvirkning af særlig Sagkyndighed paa den Maade, Lovforslaget omhandlede. Det er et ret vigtigt Punkt, men selvfølgelig ikke noget Punkt, hvor Uenigheden kan tænkes at berede Lovforslaget nogen Fare.

Medens jeg er ved Lovforslagets første Paragraf, var det for Resten maaske rig-